

(۱)

جگه له چوار پارچه شیعرى «تۆكۆچ ناكه‌ى»،
«شه‌وانى باران»، «خه‌نجه‌ر و خوشه‌ويستى»، «بانگ»،
سه‌رجه‌مى شيعره‌كانى كۆمه‌له‌ى «زايه‌له» (۱)ى شاعير
«ئنه‌ور قادر محمه‌د» زاده‌ى سالانى نامۆبين.. ئه‌و
نامۆبىيه‌ى، به‌زمانى ژماره‌، له‌مانگى تشرىنى يه‌كه‌مى
سالى ۱۹۷۸ه‌وه‌ ده‌ستى پىڭ كرد و ته‌نيا يه‌ك مانگ
به‌سه‌رچوو بوو، يان به‌سه‌ر نه‌چوو بوو پارچه‌ شيعرى
«پرس» له‌دايك بووه‌. له‌ماوه‌يه‌كى ئاوه‌هادا كه‌ به‌لاى
كه‌سانىكه‌وه‌ ئه‌و ته‌مه‌نى نامۆبىيه‌ ناتوانى نيشانه‌كانى
سه‌رسامى هه‌لبمژت، كه‌سانى ديكه‌ش ره‌نگه‌ فرىاي
دارشتنى نه‌خشه‌ى خه‌ونه‌كانيان نه‌كه‌وتبوو بن، ده‌بى ئه‌م
«پرس - پرسىار» ه‌ له‌ چ خولگه‌يه‌كدا بخوليتته‌وه‌!؟، به‌لام
پيش ئه‌وه‌ش ئايا «پرس» به‌ راستى پرسىار ده‌گه‌يه‌نى؟! .
به‌رواله‌ت: به‌لى، چونكه‌ شاعير به‌هينانه‌وه‌ى
پرسىاره‌كانى به‌رانبه‌ر ده‌ست پىڭ ده‌كات.. ئه‌مه
ده‌سپىكى شيعره‌كه‌يه‌:

لېم ده‌پرسى: له‌ كام زه‌رياي شيرينه‌وه‌ تۆ هاتووى،
گيانت هه‌موو بارانى سپى هه‌نگوينه‌؟!
له‌به‌ر كامه‌ خۆرى گه‌شدا تۆ گه‌وره‌ بووى،
چاوت، قژت وا ره‌ش بوون،
ده‌مت، ده‌ستت، هه‌موو گيانت گر و تينه‌؟!
لېم ده‌پرسى:
باهۆزى هه‌لكردوى سينه‌ت،
ه‌ى كام شاخه‌؟!
ئەى ئەو تەمەى وا روخسارتى داگرتووه‌،

زايه‌له ده‌نگى شاراوه‌ى شته‌كان

عه‌بدوللا قه‌ره‌داغى

دهم ناینه ده می شیرین

نور قادر محمد

چه مکه کان گۆراون.. ئەو بەشانهی له چەند دیری پیشوودا بە «شت» ناومان بردن، چ بە کردووه هه بووبن، یان نه، ده توینه وه و له جیياندا «خاک- ولات» یک جیگیر کراوه که به شیوهیه کی فه رمی به «نیشتمان» دانه نراوه، ئەو «تۆ» یه یه چه قی پرسیاره کانه، له ره وتی گشتیدا ده کرتته به شیک لهو «خاک» و هه ره له ویشه وه به لگه ی بوونی خوێ و هه ده گری و ده ی کاته چوارچیوه و ناسنامه ی خوێ، ته نانه ت له شیعه ره که شدا پیتش خوێ ده خات: «له خاکیکه وه من هاتووم»، به لام ئەو خاکه ش ناسنامه ی خوێ هه یه.. خاکی عاشقه ناکامه کانه: «سالی هه زاران فه رهادی تیدا ده مرئ و دهم ناینه ده می شیرین». به ده رپرینتیکی دیکه.. ئەو عاشقانه (کو) و عییشه که یان (تایبه تمه ندی) ن که ده بنه ناسنامه ی (خاک) ده که و شاعیر (تاک) ته نیا سه ره به و نیشتمانیه، ئەمه ی له م شوینه دا به دی ده کری، پر به پیتستی وشه ی ئینتیمایه.. ئینتیمایه ک «خود» تیدیدا ئەو ناسنامه یه هه لده بترئ که «خاک» هه یه تی و شانازی پیتوه ده کات. به کردووه ش، ئەگه ره شاعیر به هه مان ئەو شیوه یه ی (فه رهاد) یش عاشق و ناکام نه بووب، به لام به ئەزمون هه ره عاشق و ناکام بوو، ئەمه له به شیکه ی به رچاوی کومه له شیعه ری «زریان» داو، زۆر به روونی له «کۆچی شازاده» دا به دی ده کری:

سه ره هه لته گرم، له ولاتی غه ربیدا

دوور دوور له تۆ، نه چه وه باوه شی خاک

ئیوارانی..

وه ک شمشالتی لیو و په نجه و به روکی شوان به جی

بیتلی

جیت نه هیتلم

وه کو شووشه که په نجه ره جی به یلتی و ده ست بکاته

ملی

ورد بوون

جیم نه هیتلی و جیت نه هیتلم ل ۶۵

تایا ریکه وته، یان پیتشبینیه کی شاعیرانه یه، یان خه ونیتیکی شیتته ناوه ها، له پارچه شیعه ری «پرس» دا، به م شیوه سه رنجراکیشه، ده قاوده ق زایه له ی ئەو راگه یاننده پر

بۆ مهرگی کامه دلداره؟!.

پرسیاره کان هه ره هینده بوون و به ره چا و کردنی ئەوه ی ئەم شیعه ره به رسته ی «لیم ده پرس» ده ستی پیت کردووه و دووباره ش کراوه ته وه، میتشکی خوینه ره بۆ لای ئەوه ده چی که وشه ی «پرس» ی ناو نیشان هه ره ده بیت کورت کراوه ی «پرسیار» بیت، پرسیاره کانیس هی ئەوه ن که به «کچی شه نگ» بانگ کراوه، تیا به راستی ده بیت ناو نیشانی ئەم شیعه ره له پرسیاره کانی ئەوه وه هه لقا لای؟

له کوێ چوار پرسیاره نیو شیعه ره که سیانیا، به ته واوی، سه باره ت به خه سلته و تایبه تمه ندیه کانی خودی شاعیره و ته نیا یه کیکیان که سی دیکه شی تیدا به شداره: «بۆ مهرگی کامه دلداره؟». ئەگه رچی له و ست پرسیاره شدا چه ند شتیک کراونه ته چوارچیوه ی گشتی (ئامیز) ی شاعیر: «له کام زه ریای شیرینه وه؟» و «له به ره کامه خوێ گه شدا» و «هی کام شاخه؟»، به لام هه ره له سه ره تا وه ده توانین سه رنجی ئەوه بده ی که نیشتمانی شاعیر «زه ریا» ی نییه و «خۆر» و «شاخ» یشی. له و بۆ ته یه ی بۆ یان ده ست نیشان کراوه، جیا وازیان له گه ل هی ولاتانی دیکه نییه و له هه موو ئەمانه ش سه رنجراکیشه تر، له وه لامدا فه رامۆش کراون.

وه لامه که کورت و بوخت و راسته وخزیه:

ئه ی کچی شه نگ!

له خاکیکه وه من هاتووم،

سالی هه زاران فه رهادی تیدا ده مرئ و

گريانهی «کوچی سازاده» ده‌بینینه‌وه، با به وردی به‌اوردیان بکه‌ین: «سه‌ره‌له‌گرم، له ولاتی غه‌ریبیدا.. دوور دوور له تو، ئەچمه‌وه باوه‌شی خاک». ئا ئەمه راگه‌یاندنه‌که‌ی «کوچی سازاده» یه، له «پرس» یشدا، که یه‌که‌مین پارچه‌ شیعری «ولاتی غه‌ریبی» یه و ته‌نانه‌ت تاقه‌ شیعری نامۆبیشه‌وه که شوینی نووسینه‌که‌ی تو‌مار کراوه: «لینینگراد، ئاوه‌ها چۆته‌وه باوه‌شی خاک: «له‌خاکیکه‌وه من هاتووم»؟! ئایا ریکه‌وته، یان خه‌ونه پیتشبینی که له «کوچی سازاده» دا ئه‌وه‌ها باسی ناکامی شاعیر که له‌دوو توپی ناکامی شمشالی لیو و په‌نجه‌ی شوان به‌جی هیتشتوو و شووشه‌ی وردی په‌نجه‌ره به‌جی هیتشتوو دا ره‌نگریتی کراوه... ئاوه‌ها زایه‌له‌ی خوی له شیعری «پرس» دا به‌و شپوه‌یه‌ بیینیتته‌وه که «ناکامی» ده‌بیته ناسنامه‌ی هه‌موو عاشقان و هه‌موو ئەمانه‌ش هیتنه له خاکدا رۆده‌چن که ده‌بنه ناسنامه‌ی «خاک»؟.

دا‌رشتنی «ناسنامه» و «ئینتیما» به‌م شپوه‌یه به‌ره و پیتگه‌بشتنی هه‌مه‌لایه‌نه‌ی ئه‌و خۆشه‌ویستییه، به‌لکو به‌ره و «خۆشه‌ویستی» هه‌مه‌لایه‌نه‌ش په‌لکیشمان ده‌کات. ئایا له‌کاتی نووسینی هه‌ردوو شیعره‌که‌دا عاشقانی نیشتمان‌که‌ی شاعیر، به‌نامۆبی، له‌و نیشتمان‌ه‌ دانه‌بریندرا بوون و «ناکام» نه‌کرا بوون؟ به‌م تیتگه‌بشتنه، ئه‌و ناسنامه و ئینتیما‌یه کرۆکی کیشه «قضیه» یه‌کی گه‌وره‌ترن له‌وه‌ی له‌چهند پرس‌یار‌تکدا چر بکرتنه‌وه، بۆیه پیم وایه «پرس» ناو‌نیشانی ئه‌و شیعره کورته‌کراوه‌ی «پرسیار» نییه، به‌لکو مه‌عنای وشه‌ی عه‌ره‌بی مسأله - قضیه» ده‌به‌خش، ئایا ده‌توانی له کۆمه‌له‌ شیعری «زایه‌له» دا به‌کرده‌وه و به‌پشت به‌ستن به‌هیله‌ سه‌ره‌کییه‌کانی پارچه‌ شیعری «کوچی سازاده»، سیماکانی ئه‌و کیشه‌یه (ئه‌و پرسه) به‌دی بکری؟.

به‌روالته، به‌شیک له‌ شیعره‌کانی شاعیر ره‌نگدانه‌وه‌ی پیتوه‌ندییه زۆر تایبه‌تییه‌کانین. ئه‌وه‌تا پارچه‌ شیعری «کاکه» بۆ مامۆستا محه‌مه‌دی مه‌لا که‌ریم نووسراوه و شاعیر به‌م شپوه‌یه ناوی بردوو (کاکه‌ حه‌مه‌ی مه‌لا که‌ریم)، به‌لام یه‌که‌مین دیری ده‌توانی هیله‌ سه‌ره‌کییه‌کانی ئه‌م پیتوه‌ندییه تایبه‌ته ده‌کاته تایبه‌ته‌ندییه‌کی به‌رچاوی شاعیر:

کاکه ئه‌مرۆ نامه‌کانم ناگه‌نه تو!

ئه‌گه‌ر «نامه» کیشه‌یه‌کی تایبه‌ت به‌ تاکه‌که‌س بووب،

نه‌گه‌بشتنی نامه، به‌تایبه‌ت له‌کاتیکه‌ی دیار‌یکراوی وه‌کو ئه‌وه‌ی ئه‌و پارچه‌ شیعره‌ی تیدا نووسراوه (شوباتی ۱۹۷۹)، هه‌رگیز کیشه‌یه‌کی تایبه‌ت نه‌بووه، ئه‌وه‌ی باسی لیوه‌ ده‌کری نه‌گه‌بشتنی نامه‌یه له‌ ریگای پۆستی ئاسایی ولاته‌وه پۆستی ئاسایی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی عیراق فه‌رمانگه‌یه‌کی رژیتم بوو ده‌یزانی نامه‌ ئامرازیکه‌ی کارای گواستنه‌وه‌ی هه‌واله، چ راسته‌وه‌خۆ و بی‌په‌رده‌ بی و چ ناراسته‌وه‌خۆ و له‌ژیر په‌رده‌وه... لی‌ره‌وه، جگه‌ له‌وه‌ی هه‌موو نامه‌یه‌ک له‌ژیر سانسۆریکی گه‌وره‌دا بوون، به‌ تایبه‌ت له‌ سالی ۱۹۷۹ وه، نامه‌ی که‌سانیکه‌ی دیار‌یکراویش، به‌مه‌به‌ستی ریگاگرتن له‌ دزه‌کردنی هه‌والی په‌رده‌پۆش کراو، هه‌ر ریگا نه‌ده‌درا بگه‌نه شوینی خۆیان، یه‌کیت له‌و که‌سانه‌ش شاعیر بوو.

به‌لام با ته‌نیا په‌نا نه‌به‌ینه به‌ر لیکدانه‌وه‌ی پشت به‌ستوو به‌هیندی له‌تایبه‌ته‌ندییه‌کانی سه‌رده‌میکی دیار‌یکراو، راسته‌وه‌خۆ دیوی ناوه‌وه‌ی شیعره‌که‌ خوی بدوین، تا بزاین ئایا ئه‌و پیتوه‌ندییه زۆر تایبه‌تیانه‌ی شاعیر ده‌خرتنه ژیر چه‌تری خۆخوازییه‌وه:

**کاکه گه‌رچی تاکو ئیسته‌ش،
«ره‌واقی خانه‌یی سه‌برم نه‌سووتاوه،
به‌لام به‌خوا هه‌موو رۆژی،
دل ده‌بیته چه‌ند دل‌تیتیک خوتنی ره‌ش و،
به‌چاوانما راده‌بووری...» ۸۳ ل**

له‌ په‌راویزدا شاعیر ته‌نیا ئه‌مه ده‌درکین: «ئاماره‌ی شیعره‌که‌ی (نالی) یه: قوربانی توژی ریگه‌تم.. ل ۱۹۹» مه‌به‌ستیش «چامه‌نامه» به‌ناوبانگه‌که‌ی (نالی) یه که پتر به «نامه‌ی نالی بۆ سالم» ناوبراوه و له (۴۳) به‌یت پیتک دیت و له «دیوانی نالی» (*دا زنجیره‌ی دووه‌مین پارچه‌ شیعری تپسی (ری)ی دراوه‌تی. ئه‌و «چامه‌ نامه» یه ئاوه‌ها ده‌ست پی ده‌کات:

**قوربانی توژی ریگه‌تم ئه‌ی بادی خۆش مرور
ئه‌ی په‌یکی شاره‌زا به‌ هه‌موو شاری (شاره‌زور)
۱۷۴ ل**

ئه‌وه‌ی ته‌نیا یه‌ک جاریش چاوی به‌ هه‌موو (دیوانی نالی) دا خشان‌دین ده‌زانی ئه‌و «چامه‌نامه» یه له‌ غه‌ریبی و له‌ سایه‌ی نه‌مانی ده‌سه‌لاتی خۆمالی (پروخانی

میرنشینى بابان) دا نووسراوه.

واته بئى گومان سۆزى نامۆبى، نامیتهى ترس له داهاتنى شهوى ئیجگار دریتى دهسهلاتى بیگانه دهبئى. پارچه شیعرى «کاکه» ش ههمان نامیته بوونى تیدا بهدى دهکرى، بهلام لیسه ده وهى خهريکه بال بهسهر ولاتدا دهکیشى تهنیا هیتىكى داگیرکه رنبیه، چونکه ولات له بناغه دا «نازاد» نه بوو، به لکو دیکتاتوربیه تىكى دهگهمن له سهردهمىكى دهگهمندا خهريک بوو بالى بهسهر ولاتدا دهکیشا و هاوکاتیش گۆرانکاربیه کانى ناوچه که گه یشتیوونه لووتکه. له ناوه وهى کوردستاندا داگیرکه ران به قوولایى چهندين کیلومه تر به که مین نه نفالى گه وهرى گونده کانى کوردستانیان (گونده کانى سه ر سنوورى ئیران به تابهت) گه یانده بووه دوا قوناغ. له ئیراندا رژیتم گۆرا بوو. له نیتو دهسهلاتى عیراقیشدا له لایه که وه دوا شه رى گه وهرى دژى هیتزه سیاسیبیه کانى ولات، به گهرمى دهستى پئى کردبوو، له لایه که دیکه شه وه شه رى راسته قینه ی به کلاکردنه وه و پاوان کردنى دهسهلات دهستى پئى کردبوو و پرووه و کۆتایى ترسناکى ههنگاوى هه لده هیتنا. له نیتو سه رجه مى ئەم گۆرانکاربیه شه دا ویتنه ی خه وه کانى دیکتاتورى پشت په رده ی دهسهلات بو فراوانترکردنى به رده وامى سنوورى دهسهلاتى، له ناوچه که دا به لای که مه وه، دهکرا به دى بکرى.

ئه مه سنووره کانى ئەو دلەپراوکیبیه بوون که رهنگه تهنیا له رینگای نه گه یشتنى نامه کانبیه وه شاعیر ده رکی پئى کردبئى. له چوارچیتوه ی ئەم سنووره شه وه ده زانى چۆن و بۆچى چامه نامه ی نالى هه لپژاردوووه و پتر پئى له سه رچ به ییتیک داده گرى:

کاکه گهرجى تاکو ئیسته ش

«په واتی خانهبى سه برم نه سووتاوه،

«تاکو ئیسته ش.. واته.. تاکو کاتى نووسینى پارچه شیعره که، که (مارتى ۱۹۷۹) یه. تا ئەوکاته تهنیا نزیکه ی (چوار مانگ) بوو کاک ئەنوه ر پیتی نابوو «ولاتى غه ربی» یه وه، ئاساییه تا ئەوکاته «په واتی خانهبى سه بر» ناگرى تى به رنه بووب، شاعیر سوپ ده زانى ئەمه پایه دار نبیه. «کاکه گهرجى..» ئاماژه به کى روونه بو ئەوه ی بارى ئیستا بارى ئاسایى و چاوه پروان کراو نبیه. پیشتر، به نیسه بت نالى-یه وه، له «قوربانى تۆزى رینگه تم» دا سه رنجى ئەمه مان دابوو:

**سووتا په واتی خانهبى سه برم، دل و دهروون
نه یاهوه غه برى گۆشه یى زیکرکى: یا سه بوور ۶/
۱۷۷ل**

هه لومه رجه که ش هه ر «نامۆ» به ره وه ئەوه ده بات دلەپراوکیبیه کى گه وره، له ئاستى بوونى داگیرکه رىکى پئى به زه بى به سه ر ولاته که یه وه، ناخى به توندى بگه زى.. ئەو ناخ گه ستنه ی نالى له باره یه وه گوتبوو:

**له م شه رحى ده ردی غوره به ته، له م سۆزى هیه جره ته
دل رهنگه بئى به ئاو و به چاوا بکا سه بوور ۴۱/
۱۹۷ل**

به لام به لای ئەنوه ره وه کاره که له سنوورى «ئه گه ر- ئیحتیمال» دا نامینیته وه و، «رهنگه» ی هاوتا له ته رازووى بوون و نه بووندا، به پالپشتى پیرۆزى سویند: (به خوا)، ده بیته پرووداویکی به رده وام:

**به لام به خوا هه موو رۆژى
دل ده بیته چهن د دلۆپتیک خوینى ره ش و،
به چاوانا راده بوورئ**

ئه وه ی له «کاکه» دا، سه ره رپای ترسناکى ئەوه ی چاوه پروان ده کریت، دابیت ده توانی هاوکیبیه که بگۆریت جیاوازی هه لومه رجى گشتى سه رده مى تازه یه له وه سه رده مه ی نالى. سه ره رپای هه موو شتیک.. درنده بى دیکتاتوربیه ت، جوړاوجۆرى و درنده بى چه که کانى، توانای گه وهرى دارابى، توانای گه وهرى راگه یانندن و تۆرى پیتوه ندیبیه جوړ به جوړه و گه وره و کاربگه ره کانى، سه ره رپای هه موو ئەمانه، ئەنوه ر دوو شتى گرنگ به دى ده کات: ئەو بزوتنه وه ی داکۆکى کردنه ی سه ره له نوئ سه رى هه لداوه ته وه و وا خه ریکه خوینى تازه ی پئى ده به خشرئ، ویستى پۆلابینى گه لیتیک بو ژبان، ئا ئەمه ش گره وه که یه.. هه موو شتیک، ته نانه ت شاعیر و کاکه ش، ئەوه ی جارن نین و به م شیتوه یه ی ئیستا.. له م باره ی ئیستادا نامیننه وه:

**کاکه ده لئین: سواری گلا و راست بۆته وه و،
ئه مجاره بیان ئەسپى ژئیرى،
باهۆزیکه له گرى سوور
کاکه! نه شار، ئەستیره که ی،**

لهههوری خویندا نوqm بوی
جاران و میری بهبهیه و
نه تۆش خوواپه رستی بئ خووا و
نه من غه ربیی تا هه تا... کاکه ل ۸۳

ئه گهر ئیوهش،
دهیان پشت و خوشک و برا و خوشه ویستان..
دهبونه میوانی هه تا هه تای «سه یوان»
دهبونه هاو پتی ئه رخه وان

ئه مهش ته نیا جه وه هری ده رک کردن به و گۆران کار بیانه
نییه، به لکو پیش هه موو شتیکی دیکه گه شیبینه له سه ر
بنه مای به هیزی زه مینه ساز بوون بو گۆران.

(۲)

له کۆمه له شیعی «زایه له» دا سنوور ته نیا شه و نمیکه،
به هه له اتنی خووی سوژی راسته قینه ده بیته هه لم و
ئیدی «من» له نه خسه ی «نیمه» و هه ر «به رد» و «چل»
و «دلۆپ» یک له نه خسه ی «چیا» و «دارستان» و
«روویار» و سه رجه می ئه مانهش له نه خسه ی گشتی
«نیشتمان» دا جیکه یان ده بیته وه بئ ئه وه ی هه ر شتیکی،
هه رچه ند بچووک بیت، بزر بیت، یان به لای که مه وه،
رۆلیان که م بکریتته وه، چاوی مرۆقی نامۆی گرتدراو به
ولاته که ی دوو تابه ته ندی گه وه ی هه یه:

۱- دوورینه، به و مه عنایه ی به قوولایی ته مه ندا
رۆده چی و وینه و چرکه ی پیوست، له هه ر قوئاغیکی
زه مه نی بیت، ده گوازیتته وه بو ئیستا به و به مه سته ی
«سوژ- عاطفه»، له تاقیگه ی خویدا، به شپوه ی شیوا
مامه له ی له گه لدا بکات.

۲- له سه رخۆیه، به و مه عنایه ی ده یه وئ گه وه و
گچکه بواری ئاو لئ دانه وه ی پیوستی بو پره خسینری،
چونکه له نیشتمانی به ناچاری جئ هیلراودا، هه موو
شتیک هه ر خوشه ویست، به نرخ، زیندوو و خاوه ن تام و
چیژی تابه ته ی خویه تی. شته کان پیکه وه بۆن و به رامه و
میژوو و ناسنامه ی نیشتمان پیک ده هین.. ئه گه ر
وانه بئ چون «پیره مه گروون»، «نالی»، «سه یوان»
و... تاد، وه کو له پارچه شیعی «ئه گه ر» دا به دی
ده کرین، چ شتیکی ئاوه ها پیکه وه یان گری ده دا؟:

ئه گهر ئیوهش، لوتکه به رزه،

به فرینه که ی «پیره مه گروون» تان ده بینی و،

هۆگری به بوون..

گه ر (نالی) یه یک ده بووه قوربانی تۆزی رتی

شنه ی باتان

تا ئیستا ناوه ئیتره وه کان، جگه له «نالی» ته نیا له
بیره وه ریدا ئه و بارستاییه گه وه به یان هه یه. شاعیر
دلناییه له وه ی ئه و که سانه ی قسه یان ئاراسته ده کات، له
ولاتی خویدا، لوتکه ی گه لیک له «پیره مه گروون»
به رزتر و به فرینتریان هه یه... شاعیریکیان هه یه، به لای
که مه وه، نالی ئاسا، دوو دلئ گه وه ره ی له ئاستی
چاره نووسی نیشتمان و هاوولاتیانی بیگه یه نیته ئه و
را ده یه ی، ته نانه ت، بشبیتته قوربانی تۆزی رتیگه ی ئه و
بایه ی به (خوش مروور) ناوی ده بات و به (په یک/ی
شاره زا به هه موو شاری شاره زوور) ده یناستی.
(سه یوان) یک و چه ندین نازیزی به خاک سپیتردراوی
ئیکجگار نزیکیشیان هه یه، به لام ئه و دوو چرکه ی
جیاوازه ی شاعیر ده یه وئ لیره دا بیانکاته ئاشنای یه ک
دوو جوگرافیا و دوو گۆشه نیگا و دوو سوژی جیاواز له
ئامیز ده گرن... چرکه ی ده ربینی شیعی سوژیکی نامۆ و
چرکه ی وه رگرتن و په سندکردنی له ناخه وه، له لایه ن
ئه وانه وه که ده یه وئ نه ک ته نیا گوئ، به لکو ناخیشیان
بۆی بکه نه وه، جگه له جوگرافیا و گۆشه نیگا و سوژ،
جیهانی سیاسه ت و به رزه وه ندیبه کان و راگه یان دینیش
هۆکاری جیاکردنه وه و چه و اشه کردن، ئه گه ر ئه و کاته
سوژیته ی ستالین بووبایه، ئه و خه لکی، به «سوژی
دامرکیتندراو»، یان، ده یانزانی سه ددامی خاوه ن توانای
دارایی، ریک وه کو ستالین، ده زانی چون دزیوترین
تاوانه کانی میژوو له ژیر په رده ی سپیانه ی سه رکوت کردن،
سامان و راگه یان دنی چه و اشه کاردا بشاریته وه، به لام
سه رده می مه نگی بریجنیف و به رزه وه ندی گه وه ره ی
فرۆشتن و کرینی چه ک، له ژیر په رده ی دۆستایه تی به ره ی
سویشالیزم دژی سه رمایه داری و راگه یان دنی پیکه وه
ئاشنا و ته با کردنی هاودژ و ناکۆکه کان و له هه موو
ئه مانهش خرابتر.. گوئ گرتن له سایه ی ئه و برسیتییه
په رده پۆش و سه رکوتکراوه ی «ئایدیۆلۆژی» به شپوه ی
به هاری جیبه جئ کردن ته واوی هه موو پیوستییه کان
ده یخسته پیش چا و.. سه رجه می ئه م هۆکارانه رتیگه یان

لهوه دهگرت ټو ناوانه بڼه بالټیوژی سۆزه کانی شاعیر و ټو رهنگه دلگیرانهی شاعیر له شیعره کاندای پاراستوونی و بارستایی زیاتریشی پت به خشیون، به ریشکاوی ټو چاوه لاواز کراوانه بیسیرتین... ټایا رهخنه گرانمان، هی خۆمان نهک خه لکی دیکه، سه رنجی هیچ خوینه ریکیان بۆ لای دهنگی شاراوهی ټم «شت» انهی ته نیا شاریکی کوردستان راکیشاوه:

ټه گهر ټیوهش، وهکو شاره نه شمیله کم،
 ده بونه فوای ټه سپه کهی شیخ
 گهر چریکهی مهردانهی شیخ،
 دهشت و دهره کهژی ټیوهشی دههژاند
 گهر قهتارهی کاروانی گهرههی شههیدان،
 به دلټانا ټیپه ر ده بو،
 ټه گهر کهچیکی چاوهشی سلیمانی
 جارئ به ساقه تان ده بو،
 ټهی خه لکینه،
 ټیوهش وهک من،
 خۆشه ویستی کوردستانان،
 له ههرچی شتی پیروزه،
 له دلدا پیروزتر ده بو، له دلدا گهره تر ده بو ۹۴ ل

له چوارچیوهی ټو ټیکه ل بوونی شتانه دا، که له نه مانی سنوره وه دینه ټاراره، کۆششیککی شاعیره بۆ ده ستیشان کردنی شاده ماره زیندوو کهی ژیان به گشتی و دانانی به یه کییک له نه گۆره کانی بوون (الوجود). له لایه که وه:

ټه گهر (شیرین) عه شقه کهی گهره نه بووایه،
 فه رهاده کهی به ټاره زوو و باوهشی پیسی
 (که یخه سره و)
 بفرۆشتایه..

تا کو مردن زامنی به سو،
 له قولایی دلئ فه رهاده دا ههر ده ما و
 وهک شالووریککی ره نه چه رۆ،
 رۆژهی له سه ر چلتی ده نیشته
 ههر رۆژهی بۆ گولتی ده یخویند،
 فه رهاده ټه وسا، هه موو رۆژی به سه دان جار،
 له غه ربیی خۆیدا ده مرد،
 ههر شه وهشی، له باوهشی ټا فره ټیکدا به سه ر ده برد

ټه وین / ۹۵ ل
 ټه گهرچی له داستانه عیشقی (شیرین و فه رهاده) دا،
 فه رهاده خۆی بۆ عیشقه کهی به خت ده کات و ټو هه لوتسته پیروزهی شیرین (واته ره تکرده وهی هه موو ده سه که وه کانی ژیان له گه ل خه سره و، دهره نه جامه، به لام ټه نوهر ټه وه یان ده کاته «نه گۆر» چیرۆکی ټم جینگۆر کبییه، رهنگه له چیرۆکی ټو خۆشه ویستییه ناکامه یه وه هه لقوقولایتی که له «کۆچی شازاده» ی کۆمه له شیعری «زریان» دا به دیمان کرد، له ویدا سه ره رای ټو چیرۆکی ناکامییهی له کاتیکی دیاریکراوه وه دزهی کرده نیو ژیان سۆزی شاعیر و ټیدی به جیتی نه هیشته، سه ره رای ټه وهی شازاده ده سپیشخه ر بوو له دوور که وتنه وه، به لام ټم له گول کالتربیشی پت نه گوت ته نیا گله بی له خۆی کرد:

مه شقه لانی ناگرتی بووی بۆ رپیواری و ټیل هه لئه کرای،
 بارانی بووی پایزیککی درهنگ درهنگ به سه ر کپلگه دا
 دات ټه کرد..

وه رز ټه بووم.. کاتی پرچت دهسته کانتی ټازار ټه دا
 وه رز ټه بووم.. په نه چه کانت چاوه کانتی هه لئه گلزنی
 داستانیکی زۆر شیرین بووی، شاعیری هات به شیعیر
 بتنوو سیته وه

هوزاری بووی شهنگ و خامناک
 له سه ر داری زری گیانی سووتوای (ټه نوهر) هه لئیشتی و
 هه لئیش فریت..

ټو له لای من مندا ل نه بووی، زۆر گهره بووی
 گهره بییهک نه منه توانی به زار بیلیم
 ټیمشه و گیانه!

به بیداری سه رم له شمی به جتی ټه هیشته
 په نه چه کانم هه لئه وه رین..
 دلتم سنگمی به ده ست ټه درپی و به شه قامه کاندای رای
 ټه کرد

ټوش کۆچت کرد، به جیت هی شتم
 لیت دلگیر نیم، خۆم به خۆم کرد کۆچی شازاده /
 ۶۵ ل

ټه مه جه وه هری ټو هه لوتسته بئاغه بییه یه که خۆشه ویستی، به لای شاعیره وه، کردۆته ټو چاره نووسه ی هه موو میژوو مانی داگیر کردوو. پیتشتر: ههر له کۆمه له شیعری «زریان» و له «وه رزی سه ره له دانی فه رهاده» دا،

ئەو ھەلۋىيەتە بناغەيىيە، لەسەر زارى «فەرھاد» بەم شىۋەيە راگەيەندراۋە:

ھۆشپىرىن گيان!

دوای وەرزی قولنگ وەشاندىن

دوای ماندوو بوون

ھەناسەكەم كە ئەرژىتتە سەر رووی بىستون

وینەى شىرىن نەخش ئەكا

لېسوى تىنوى دلداریكى لە یار براو نەخش ئەكا

ل ۱۴

تا ئېرە، بە روالەت ھەر كېشەى خۆشەويستى نىوان دووعاشقى لەخۆ بوردوو بەسەر شانۆى پروداۋەو ديارە، لېرە بەدواۋە، لەخودى ئەم پارچە شىعەرەشدا، مەودايەكى دىكە بە خۆۋە دەگرى، مەودايەكى ئەوتۆ كە پەل بۆ سنوورەكانى «بوون» دەھاويت و «شتەكان» دەھىنرتىنە گۆ:

پەنجەى مەرگ و خۆشەويستى نەخش ئەكا

وینەكانم.. بە فرمېسكى تالى ھەورى ھەموو

ئاسمانى كېشراون..

وینەكانم.. ۋەك رووبارى ئەوچاوانەت

لافوى خەم، خۆشەويستى تيا ھەلساۋە

وینەكانم.. كانياۋى تازە تەقوين

پروو ناكەنە رووبارە مەنگ و تەلخەكان

رووبارەكان خورە و ھەلھەلەيان نايە

رووبارەكان شووشەى پەنجەرەى بەر گرى

ھاوينىكەن.. تەمى سېى ھەناسەمان

لە روخسارىان شىرىن نايە

وینەكانم.. تارمايى رەشى گومانن

لە دەروونى دلدارەكاندا ھەلئەكەن

بالا داتەدەن..

نزائو تىكاي نەبىستراۋى سۈلكەرەكانى

ناو شارن.. لە برسانا

لەتيناونا.. ھەموو شوۋى دە ھەزار جار

لە قايى دادى خوا ئەدەن ل ۱۴-۱۵

لەلايەكى دىكەشەو، ئەم خۆشەويستىيەى لە «وەرزی سەرھەلدانى فەرھاد» ۋە بەو شىۋەيە بوۋە قەدەر و چارەنووس و بەرەو لايەنەكانى ژيان پەلى ھاويشت، لە

«پايز و ئەقېن»ى كۆمەلە شىعەرى (زاپەلە)دا دەبىتتە ناسنامەى «شت»ەكان، سەرەتا، ئەم ناسنامەيە، لە نىشتىماندا رەگ دادەكوتى، بەلام پاشان سنوور دەبەزىتى.. لەم سنوور بەزاندەدا سەرەتا چەمكەكان: (پەيكە)، (مۆزەخانە) و (كەنىسە) دەبنە سوپەرى ئەم گۆرەپانە بەرىنترەى خۆشەويستى:

لەگەل گەلای ھەلۋەريوى باخچەكاندا

لەگەل مەلى كز و مالى جادەكاندا،

چاۋەرپىت بووين،

دەنگت نەبوو! رەنگت نەبوو

پەيكەر، درەخت، مۆزەخانەى پر جموجول،

ئەو گلۆپە شىن و مۆز ھەلگەراۋانە،

ئەم كەنىسە خامۆشانە، لېم دەپرسن:

- ئەۋە چىتە جار جار تەنيای؟!

يا لەگەل كچى تازەداى؟! ل ۱۰۳

پاشانىش، «شت»ەكان بە ئاقارتىكدا دەپۆن كە لەناو و نەرىتدا دەرەۋەى نىشتىمان زەق بىتتەۋە و سەرلەنوۋى لە ھەمان چارەنووسى خۆشەويستدا لەگەل نىشتىمان و ناو و نەرىتى ئامىتتەى يەك بن:

ئەلپناكەم! جەزنى نەيا بەر تىپەرى و تۆ نەھاتى،

بالدار دايان لە شەقەى بال،

كۆچيان كەرد و تۆ نەگەشتى

بەفرتىيى كەرد، (نىقا)ش بەستى و ھەر نەھاتى

گيانەكەى من! دەلېن: مېرەكانى «بۆتان»

ۋەپرس بوون بەدەستەمۋە و

فرتىيان داۋمەتە زىندان،

دەس ھەلگىرى عەشق و بالاى خوشكيان نەبووم،

لە ماھ و زەردى دەپەھا،

داستانانى ناتومىتدا ھەلدېراوم و ھەر نەمردووم..

دەلېن: دەيان تىشەى تىژم،

داۋە بە تەختى تەۋىلما و ھىشتا زىندووم

دەلېن: جوانيى ھەموو (زىن) و

ھەموو (خەج) و (شىرىن)ەكان..

لە ھەستىي تۆدا نەخشائە

دەلېن: عەشقى ھەموو (مەم) و

(سىيامەند) و (فەرھاد)ەكان..

بۆتە گرتكى نەمرو

له‌ناو دلی مندا بۆ خۆی داگیرساوه ل ۱۰۳-۱۰۴

ئەو خۆشەویستییه چاره‌نووسە ئاوه‌ها به‌لای شاعیره‌وه په‌لویۆی هاویشتوو، له (داستانی ئەقینیی سێوه‌خان)دا، خودی داستان‌ه‌که به‌شێوه‌یه‌ک ده‌خریته‌ گه‌ر که نه‌یاری عیشق، چ ده‌ره‌کی بێت و چ خۆمالی، هه‌ر ئه‌و له بۆسه‌دا ده‌بێ بۆ سه‌ره‌پینی ژیان و گوندیش له ئاستی ئه‌م نه‌یارییه‌دا، نه‌زانانه، ئاوێ له‌و هاواره‌ قووله ناداته‌وه و به‌ ته‌واوی که‌ر ده‌بێ:

قه‌ت ده‌سته‌کان هه‌تا‌کو سه‌ر،
نه‌ده‌بوونه‌ ته‌نیا ده‌ستی،
نووکی تیژی خه‌نجه‌ره‌کان،
لووله‌ی گه‌رمی تفه‌نگه‌کان
ئاراسته‌ دێو، ته‌لیسه‌که‌ی نه‌ده‌کران
بۆیه‌ ئاوا هه‌موو جارێ
(حه‌سین به‌گ)ی ناغای تورکان،
هی عه‌جه‌مان، هی عه‌ره‌بان
هی کت و هی کت!

شمشیری ژه‌هراوی خۆیان
ده‌که‌یانه‌ قوولایی دلی سێوه‌خان،
گوند گوتی که‌ر بوو، رانه‌مه‌ر بوو
گوند جاروبار سپوو، وێر بوو
که‌ شوانیکی عاشقی تیا په‌یدا ده‌بوو،
دلی له‌گول سێوی ده‌چوو
له‌ هه‌موو لاوه‌ دوژمن بوو
له‌ ناوخۆدا، له‌ملا و له‌ولا،
بۆ به‌رینی سه‌ری شوانه‌ی دلدار ده‌چوون
شه‌یدای بالا و چاو و مه‌مکی سێوی ده‌بوون
گوند گوتی که‌ر بوو،
هه‌رگیز په‌ندی له‌ رابوردوی وه‌رنه‌ده‌گرت
ده‌نگی پیریک، وه‌ک بروسه‌کی ناو شه‌وه‌زنگ
وه‌کو «مانگی ناو زۆنگاوی لیخن و مه‌نگ» په‌یدا

ده‌بوو

- تاکه‌ی هه‌موو جوامێره‌کان ساویلکه‌ بن
یه‌کسه‌ر به‌ر شه‌واره‌ که‌ون
بکه‌ونه‌ توێ داوی دوژمن؟! داستانی ئەقینیی
سێوه‌خان/ل ۱۴۰-۱۴۱

ئایا ئه‌مه‌ چاره‌نووسی خۆشه‌ویستی نیشتمان و عاشقانیشی نه‌بووه؟!.

پزای گه‌وره‌ لیته‌دا شاردراره‌ته‌وه. ئه‌نوه‌ر، ئه‌م پزایاره‌ تا سه‌ر ئیسقان به‌رینه‌داره، سه‌ره‌پای هه‌موو نازاره‌کانی، نایه‌وی چۆک دابدات.. ئا ئه‌وه‌تا له‌لایه‌که‌وه‌ شیعره‌کانی به‌م شێوه‌یه‌ ده‌ناسین:

سوێ و مه‌ینه‌تی یه‌که‌م کۆستن
تفت و تالیی کۆچ کردن،
شه‌و سووتانی غه‌ریبان،
کسپه‌ و نازاری نۆ زامن،
ده‌شپانه‌وی وه‌کو هاتنه‌وه‌ی نازیزین،
شیرین بن وه‌ک یه‌که‌م ئه‌قین،
وه‌کو گه‌رمی لێو هه‌لمژین
وه‌ک ژیان خۆی شیعره‌کانم هێور نابن..

ده‌یانه‌وی، خۆره‌تاوی دوا‌ی گشت لێزمه‌ی بارانی بن
ده‌یانه‌وی تریقه‌ی دوا‌ی هه‌موو کولێ گریانی بن
شیعه‌ره‌کانم/۱۲۷

له‌لایه‌کی دیکه‌شه‌وه‌ شانازی به‌وه‌وه‌ ده‌کات که
«نئومییدی»، ئه‌گه‌رچی ده‌وربه‌ر و ته‌نانه‌ت ئه‌ندامی
گرنگی جه‌سته‌شی ته‌نیوه، به‌لام:
نئومییدی دره‌ختیکه‌،
په‌ل و پۆی شه‌خته و چلووره‌ن،
قه‌د و لقی سه‌هۆلین، له‌وه‌ته‌ی هه‌م،
زریانی بی تامانی خه‌م،
به‌ره‌و ژیری لوولم ده‌دا
میلۆی تاسه‌ و خۆزگه‌کانی لێ هه‌لده‌خا...
نئومییدی ته‌مپیکه‌ خه‌ست، له‌وه‌ته‌ی هه‌م،
ده‌شتی چاومی داگرتوه‌،
ئالاه‌ته‌ لووتکه‌ی سه‌رم،
به‌لام هه‌رگیز نه‌یتوانیوه، دست بنیته‌ بینی دلم
نئومییدی/ل ۱۲۹

به‌لام ترسیکی گه‌وره، ئیجگار گه‌وره‌ش، دلنیایی ته‌واوی چی له‌ق کردوو و له‌لایه‌که‌وه، وێرای شانازی گه‌وره‌ی به‌چیاکانی کوردستان، ئه‌و چیاپانه‌ی له‌سه‌رده‌می ته‌نیایی کورد له‌ رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی ئه‌نفال و کۆمه‌ڵکوژی‌دانه «تاقه‌ دۆستی کوردان»، له‌لایه‌ن

کەسانیکەوه ناوران، بەلام پیتی وایه هۆکاریکی
نیوخۆیی هەرەشەیی لێ دەکات:

ئەو کەژانە بەسەدان جار،

لەناو تەمدا، لەناو خۆتندا نوقم بوون،

ئەو کەژانە بەسەدان جار،

بەمردنی شۆرەسوار و کەلەمێران،

جەرگی قایمان سووتاو

ئەو کەژانە دوژمن نەما،

نەیه و پەلاماریان نەدا

دوژمن نەما، شەرە قۆچیان لەگەڵ نەکا،

دوژمن نەما، کە شمشیری شکاویان تیا فری نەدا

دوژمن نەما چنگ لەسەر شان،

لە ترساندا بەرەو دواو،

دۆل کیشی نەکا و پانەکا..

ئەو کەژانە، کەس نییە چۆکیان پێ دادا و

هێزیش نییە لووتیان بێنیتەوه بۆ زەوی،

مەگەر شەری برا کوژی ئەو کەژانە / ۱۰۰

ئەم براکوژی-یە، بەلای شاعیرەوه، بەشیتوویەکی
پەردەپۆش کراو، لە «داستانی ئەقینی سیتووخان» دا،
بەشیتووی گەراکانی بیروکەیه کیش بووب، بەم شیتوویە
ئامازەیی بۆ کرابوو:

لە هەموو لایە دوژمن بوو،

لەناوخۆدا، لەملا و ئەولا

بەلام پێ دەچێ ئەو داڕشتنە شەرمناوەی ئەو پارچە
شیعەر، نەک خستتە گەری تازاریکی سەخت بووب، لە
چوارچێوەی داستانیکەیی خۆشەویستی کوردانەدا. دەنا ئەو
دوژمنەیی لەناوخۆدا، بەدریژایی مێژووی کورد، ئامادە
بوو، بەلای شاعیرەوه بە (تەلیسم) یک لەقەلەم دراوه
کە تا ئیستا نەشکێنراوه:

وەک زەری زەنگی زەواری،

کە رێی دوور و هەوراز دەپری

ئاواتییە بۆ هەواری..

وەک سۆزە شمشالی شوانی،

نۆ پاییزی، بەرەبیانی

دەرژیتە دەستی خامۆش و

بەری دەکا لەنجەیی جوانی

ئەم دڵە کوردانەیی ئیمەش،

زۆر دەمیکە کۆیلەیی خستووەتە ژێر پێیەوه و

بانگی تازادی زوو داوه...

بەلام هێشتا تەلیسمی رەشی خۆ خۆری و

دووبەرەکی بۆ نەشکاوه تەلیسم / ۱۲۴

بەم شیتوویە، چەمکی «زایەلە» بەو پێیەیی دەنگی
شاراوەیی شتەکانە و رەگی قوولێی لە «خۆشەویستی» دا
بەدی دەکریت، دەتوانی لەسەر جەمی شیعەرەکانی
کۆمەلەیی «زایەلە» دا بە روونی، یان لەژێر پەروەردە بەدی
بکری. پتویستە ئامازە بۆ ئەوه بکری کە ئەو چەمکە،
لەو دیوانەدا، نە چەمکی سەرەکییە و نە
بەر جەستەترینیانە، بەلکو ئامازەیه کە بۆ وردەکاری
گەورەیی شاعیر لە هەلبێژاردنی ئەو ناویشانە. لێرەوه،
نیازم نییە، ئەگەر هەلی گونجای دیکەم بۆ پرەخست،
ئەمە تەنیا ئاوردانەوه بۆ لە «زایەلە» و دوو کۆمەلە
شیعەرەکی دیکەیی ئەم شاعیرە راستگۆ و داهێنەرە. لە
شیعەرەکانی ئەمدا دوو شادەمار گەلیک بەخۆوێیان
خەریک کردووم: کاریگەرییەکی قوولێی سۆفیگەری، لە
پشت پەردەیی زاراوەکانیەوه و سۆزیکەیی نااسایی (غیر
تقلیدی).

پەرۆت:

۱- نالی (مەلا خدری ئەحمەدی شاوہیسی مکایەلی): دیوانی
نالی. لیکۆلینەوه و لیکدانەوه: مەلا عەبدولکەریمی مودەریس و
فاتیح عەبدولکەریم، بلاوکراوەی کۆزی زانیاری کورد، چاپخانەیی
کۆز، بەغدا ۱۹۷۶.

۲- هەموو دەقەکانی شاعیر، لەم نووسینەدا، لەم سەرچاوەیەوه
وەرگیراون:

نەوەر قادر محەمەد: زریان و زایەلە و زنار، لە
چاپەمەنییەکانی بەرپۆلەبەرتی گشتی چاپ و بلاوکردنەوه،
سلیمانی ۲۰۰۴.